

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 16Csp/73/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120340120
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Doricová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2021:6120340120.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave sudkyňou JUDr. Zuzanou Doricovou v sporovej veci žalobcu: Y. I., narodená XX.XX.XXXX, bytom X. Z. I. XXX/X, XXX XX Ž. T. R. právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, 040 01 Košice proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 807 598 právne zastúpený JUDr. Katarína Hegedúšová, advokát, Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava o zaplatenie 450,- eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 300,- eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. Súd vo zvyšku žalobu zamietla.

III. Súd konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% zo sumy 450,- eur odo dňa 11.07.2020 do zaplatenia zastavuje.

IV. Súd priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

V. Žalovaný je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava I súdny poplatok vo výške 18,- eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou (návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní sp. zn. 35Up/1405/2020) doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 21.07.2020 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy vo výške 450,- eur s príslušenstvom titulom primeraného finančného zadostučinienia podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobca návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní odôvodnil tým, že dňa 20.12.2012 žalobca ako spotrebiteľ a žalovaný ako veriteľ uzavreli zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX. Žalovaný sa návrhom podaným na Stálom rozhodcovskom súde zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava domáhal, aby súd zaviazal žalobcu na zaplatenie sumy rovnajúcej sa údajnému dlhu z predmetnej zmluvy o úvere, pričom právomoc rozhodcovského súdu mala byť založená rozhodcovskou zmluvou uzatvorenou popri zmluve o úvere. Na základe návrhu žalovaného rozhodcovský súd vydal dňa 19.11.2014 rozhodcovský rozsudok sp. zn. SR 12351/14. Žalobca dňa 11.01.2016 podal proti žalovanému žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku na Okresnom súde Žiar nad Hronom v konaní sp. zn. 21C/2/2016.

Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom č.k. 21C/2/2016-44 zo dňa 03.11.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02.10.2017, rozhodcovský rozsudok zrušil, nakoľko súd deklaroval, že vydaním rozhodcovského rozsudku došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé

a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a z uvedených dôvodov žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Súd zároveň vyhlásil zmluvnú podmienku uvedenú v zmluve o úvere, v ktorej sa spotrebiteľ zaviazal zaplatiť sumu 322,00 eur ako poplatok za neprijateľnú. Rozsudok č.k. 21C/2/2016-44 zo dňa 03.11.2016 nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43CoR/8/2017-93 zo dňa 24.08.2017, dňa 02.10.2017. Vzhľadom na uvedené skutočnosti vznikol žalobcovi ako spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadostučinenie, ktorého zaplata sa v prejednávanej veci podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa domáhal. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. upravuje právo spotrebiteľa, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie svojho práva alebo povinnosti vyplývajúceho zo zákona na ochranu spotrebiteľa či z osobitných predpisov upravujúcich postavenie spotrebiteľa a spotrebiteľské právne vzťahy, na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za toto porušenie zodpovedá. Žalobca v otázke, kedy je možné hovoriť o splnení podmienok na vznik nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 a uviedol, že na základe záverov najvyššieho súdu možno konštatovať, že úspešným uplatnením práva na súde je nutné rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu zo spotrebiteľskej zmluvy alebo určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky.

Žalobca ďalej uviedol, že v prejednávanej veci je táto podmienka splnená právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Žiar nad Hronom, ktorým súd právoplatne zrušil rozhodcovský rozsudok z dôvodu porušenia predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, neprijateľnej rozhodcovskej doložke, neposúdenia zmluvy o úvere ako bezúročnej a bezpoplatkovej ako aj ďalších podstatných skutočností deklarovaných súdom. Vzhľadom na to, že žalobca si úspešne uplatnil porušenie svojich práv na súde a podanou žalobou uplatňuje právo na primerané zadostučinenie zo strany žalovaného, ktorý sa voči spotrebiteľovi tohto porušenia dopustil, má žalobca za to, že sú splnené podmienky na priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie súdom. Žalobca si uplatnil nárok na primerané finančné zadostučinenie vo výške 450,- eur. Vznik ujmy s prihliadnutím na uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nie je potrebné skúmať a preukazovať, nakoľko na vznik práva postačuje samotné porušenie práva alebo povinnosti. Jediným kritériom posúdenia výšky primeraného zadostučinenia je primeranosť. Zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na počiatku ich zmluvného vzťahu a toto vyústilo do ďalších zbytočných a časovo aj psychicky náročných konaní pred rozhodcovským súdom a potom všeobecným súdom, na ktorom bol žalobca plne úspešný, nakoľko súd deklaroval porušenie jeho práv.

2. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vydal dňa 23. júla 2020 platobný rozkaz sp. zn. 35Up/1405/2020, v ktorom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi do 15 dní od doručenia platobnému rozkazu istinu 450,00 eur s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 450,00 eur od 11.07.2020 do zaplata a trovy konania a trovy konania vo výške 151,78 eur.

2.1. Platobný rozkaz bol doručený žalobcovi dňa 24.07.2020 a žalovanému dňa 24.07.2020.

3. Žalovaný proti platobnému rozkazu sp. zn. 35Up/1405/2020 zo dňa 23. júla 2020 vydanému Okresným súdom Banská Bystrica v upomínacom konaní podal odpor s vecným odôvodnením. V odpore žalovaný uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa finančného zadostučinenia, ale toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané zadostučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané zadostučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách a prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nie len jeho deklaráciu. Podľa žalovaného má predmetné rozhodnutie súdu, ktoré uvádza žalobca dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaný považoval, vzhľadom na uvedené prípadné priznanie náhrady finančného zadostučinenia za neprimerane prísne, založené na svojvoľnom a arbitrárnom výklade práva. Priznanie zadostučinenia prichádza do úvahy len v prípadoch keď porušenie práva nie je možné napraviť inak. Žalovaný žiadal, aby súd posúdil konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobcu a žalovaného a vzal do úvahy aj konanie žalobcu, ktorý konal v rámci kontraktačného postupu ľahostajne, podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými

podmienkami poskytnutia úveru, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobca svojim podpisom na Zmluve prehlásil, že si ju prečítal, že ju uzatvoril vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Žalovaný považoval za spornú aj výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia, keď žalobca relevantne neodôvodnil výšku požadovaného finančného zadosťučinenia, ktoré nie je primerané. Predpoklady priznania finančného zadosťučinenia sú porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, úspešné uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti, primeranosť zadosťučinenia a zodpovedná osoba. Všetky predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne t.j. musia byť naplnené všetky súčasne. Primerané finančné zadosťučinenie má sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takého konania v budúcnosti. Sankčná funkcia primeraného zadosťučinenia teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma, sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia t.j. navrátenie do predošlého stavu. V prejednávanej veci bolo žalobcovi priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia a teda nie je čo kompenzovať. Finančné zadosťučinenie uplatnené žalobcom vo výške 450,- eur nepovažoval žalovaný za primerané a spravodlivé, pretože ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Konanie žalobcu formou podania žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam, nakoľko žalobca mal možnosť brániť sa už v počiatkoch kontraktáčného postupu a napriek tomu bol absolútne ľahostajný.

4. Žalobca podaním z 18.08.2020 doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica na základe výzvy Okresného súdu Banská Bystrica podal vyjadrenie k odporu žalovaného a navrhol pokračovať v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa Civilného sporového poriadku a vyjadril sa k odporu žalovaného. Žalobca s argumentáciou žalovaného v odpore nesúhlasí, považuje ju za zavádzajúcu a nezohľadňujúcu aktuálnu právnu úpravu a ani rozhodovaciu prax v konaniach o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tvrdenie žalovaného, že priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak, napríklad v prípade, ak by žalobcov právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané, považoval za zavádzajúce, nakoľko zákon nikde nedefinuje ako podmienku vzniku nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie skutočnosť, že „porušenie práva nie je možné napraviť inak“. Žalobca tiež nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že predmetné rozhodnutie súdu, ktoré uvádza žalobca má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie, nakoľko účelom predmetného ustanovenia je jednak odradiť podnikateľov od porušovania práv spotrebiteľa (preventívna funkcia) a potrestať za už dokonané porušenie spotrebiteľských práv (sankčná funkcia). Rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 21C/2/2016 zo dňa 03.11.2016, potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoR/8/2017 zo dňa 24.08.2017 deklarovalo porušenie žalobcovho práva žalovaným a v merite veci rozhodlo o jeho ochrane spôsobom vyplývajúcim z právnych noriem najmä ustanovenia § 45 ods. 1 písmeno i), j) zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ustanovenia § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a ustanovenia § 9, § 11 zákona č. 129/20210 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Predmetné rozhodnutie nepredstavovalo sankciu ako to žalovaný nesprávne uvádza, bolo nájdením práva, uvedením spotrebiteľského vzťahu do právneho súladu. Žalovaný rovnako uvádzal fabulované podmienky, pre nesplnenie ktorých nemá mať žalobca nárok na primerané zadosťučinenie, čo je v rozpore s toho času platným a účinným ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobcovi ujma vznikla, minimálne v psychickej rovine, neprimeranou záťažou spôsobenou rozhodcovským konaním vedeným nezákonne proti spotrebiteľovi, následným ohrozením jeho majetkových pomerov v exekučnom konaní, ktoré po vydaní rozhodcovského rozsudku nasledovalo a tiež konaním pred všeobecným súdom, kde bol spotrebiteľ nútený hájiť svoje porušené práva a domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku a zabezpečenia ochrany svojich práv súdom. Celý zdĺhavý a náročný postup trvajúci roky bol pre žalobcu ako spotrebiteľa nesmiernou psychickou záťažou, ktorá umocňuje vznik a existenciu tohto práva žalobcu. K žiadosti žalovaného, aby súd pri rozhodovaní uplatneného práva žalobcu posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa žalobcu a žalovaného a vzal do úvahy, že žalobca sám konal v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom Zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, žalobca aktívne konal, nakoľko žalovaný sa snažil vymôcť od žalobcu/spotrebiteľa plnenie, ktoré mu podľa spotrebiteľského práva nepatrilo, čo viedlo k vzniku súdneho konania, v ktorom bolo porušenie spotrebiteľovho práva deklarované. Sám žalovaný mohol vzniku súdneho sporu zabrániť a porušenie práva nedokonáť napr. snahou o uzatvorenie zmieru, mimosúdnu dohodou, čím by k vzniku podmienky

úspešného uplatnenia práva na súde nedošlo. V prejednávanej veci možno konštatovať, že zo strany spotrebiteľa právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva zo splnenia všetkých podmienok na priznanie požadovaného nároku v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď žalobca má postavenie spotrebiteľa, zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo zákona o ochrane spotrebiteľa alebo z osobitných predpisov, spotrebiteľ si úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti a právo na primerané finančné zadosťučinenie mu prináleží od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Žalobca ďalej poukázal na rozhodnutia súdov, ktoré potvrdzujú jeho argumentáciu a to rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/56/2019 zo dňa 11.06.2019 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/127/2013-105 zo dňa 26.03.2015.

5. Platobný rozkaz sp. zn. 35Up/1405/2020 zo dňa 23. júla 2020 vydaný Okresným súdom Banská Bystrica v upomínacom konaní bol v zmysle § 11 ods. 5 Zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní podaním odporu s vecným odôvodnením žalovaným zrušený bez vydania rozhodnutia.

6. Okresný súd Banská Bystrica dňa 21.08.2020 vec postúpil Okresnému súdu Bratislava I ako súdu príslušnému na jej prejednanie.

7. Žalovaný vo vyjadrení doručenom súdu dňa 17.03.2021 k vyjadreniu žalobcu uviedol, že má za to, že sa dostatočne vo veci vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom podaného odporu a navrhuje, aby sú po vykonanom dokazovaní žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

8. Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu dňa 07.04.2021 uviedol, že naďalej trvá na predchádzajúcich písomných podaniach a žiada, aby súd po prejednaní veci žalobe vyhovel v celom rozsahu.

9. Súd na pojednávaní konanom dňa 19.07.2021 konal v neprítomnosti žalovaného, ktorý mal doručenie predvolania na nariadený termín pojednávania riadne a včas vykázané, svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil podaním doručeným súdu dňa 09.07.2021 z dôvodu vysokej pracovnej zaneprázdnenosti, pojednávanie odročiť nežiadal, súhlasil, aby súd konal v jeho neprítomnosti.

10. Súd vykonal vo veci dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dokladmi - predžalobná výzva žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 06.07.2020, rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 21C/2/2016-44 zo dňa 3. novembra 2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43CoR/8/2017-93 zo dňa 24. augusta 2017.

11. Súd v konaní po oboznámení sa s obsahom listinných dokladov a na základe tvrdení strán sporu zistil, že

11.1. Okresný súd Žiar nad Hronom rozhodol v právnej veci žalobkyne Y. I. proti žalovanému POHOTOVOST' s.r.o. o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku rozsudkom č.k. 21C/2/2016-44 zo dňa 3. novembra 2016 tak, že I. zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761, spisová značka SR 12351/14 zo dňa 19. novembra 2014, II. vyhlásil zmluvnú podmienku uvedenú v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 20. decembra 2012 uzavretú medzi žalobkyňou a žalovaným, v ktorej sa žalobkyňa - spotrebiteľ, zaviazala zaplatiť sumu 322,00 eur ako príslušný poplatok za neprijateľnú a III. žalobkyňi náhradu trov konania v plnej výške. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 02.10.2017. Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 20. decembra 2012 vyplýva, že žalovaný poskytol žalobkyňi úver v sume 350,- eur a žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť žalovanému túto sumu zvýšenú o „príslušný poplatok“ v sume 322 eur t.j. celkovo mala zaplatiť sumu 672,- eur v 12 mesačných splátkach po 56,- eur, počnúc dňom 19. januára 2013. V zmluve o úvere je vyhlásenie, že finančné prostriedky sú poskytnuté na „iný účel“. Z rozhodcovskej zmluvy, ktorá tvorí samostatnú listinu a je podpísaná žalobkyňou a žalovaným vyplýva, že strany sporu sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 20. decembra 2012 vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmieniek zabezpečujúcej uvedenú úverovú zmluvu a uplatnenia práv z takto vyplnenej zmenky, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené a) pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálom rozhodcovskom súde; b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Súd po vykonanom dokazovaní k dôvodu podania žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku pre porušenie všeobecných záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa podľa § 40 ods. 1 písm. j) zákona o rozhodcovskom konaní považoval uzatvorenú zmluvu o úvere za spotrebiteľskú, spadajúcu pod úpravu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a pod úpravu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Uzatvorená zmluva o úvere je formulárová, bola predtlačená a žalobkyňa jej obsah nemohla ovplyvniť. Zmluva neobsahuje zákonom predpísané náležitosti (§9 ods. 2 písm. a), f), i), j), k), y) zákona o spotrebiteľských úveroch. Následkom neuvedenia obligatórnych náležitostí zmluvy považoval súd zmluvu o úvere podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročnú a bez poplatkov. Žalobkyňa mala teda žalovanému zaplatiť len sumu, ktorú jej podľa zmluvy o úvere poskytol t.j. sumu 350,00 eur. Súd tiež dospel k záveru, že k porušeniu všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa došlo aj z dôvodu, že odplata za poskytnutie úveru bola dohodnutá vo výške, ktorá je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Žalovaný poskytol žalobkyňi úver v celkovej výške 350,00 eur s lehotou splatnosti 12 mesiacov, bez uvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov. Celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa z titulu poskytnutého úveru vrátiť žalovanému predstavovala čiastku 672,-00 eur. Porovnaním rovnakých typov úverov na finančnom trhu na verejne prístupnom portáli súd zistil, že v danom období banky požadovali za poskytnutie obdobných spotrebiteľských úverov poskytnutých do 1 roka priemerné úrokové miery 7,18% ročne. Odplata dojednaná so žalobkyňou v danej veci bola vo výške 92% ročne, teda je neporovnateľne vyššia ako úrokové miery ostatných subjektov na finančnom trhu v rovnakom období, a preto takéto dojednanie nemôže požívať právnu ochranu a je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve. Neprijateľné zmluvné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

11.2. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 21C/2/2016-44 zo dňa 3. novembra 2016 rozsudkom č.k. 43CoR/8/2017-93 zo dňa 24. augusta 2017 ako vecne správne potvrdil. Odvolací súd vo veci rozhodol na základe odvolania žalovaného a okrem iného v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že okresný súd správne rozhodol, ak napadnutým rozhodnutím Rozhodcovský rozsudok zrušil, pretože bol daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods. 1 písm. i), j) zákona o rozhodcovskom konaní a zároveň bol okresný súd v zmysle § 298 ods. 1 Civilného sporového poriadku oprávnený aj bez návrhu vysloviť, že zmluvná podmienka obsiahnutá v spotrebiteľskej zmluve je neplatná. Súd k takému záveru dospel na základe výšky poplatku, ktorý žalovaný mal na základe zmluvy nárok žiadať od žalobcu, a ktorého výška bola dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi.

11.3. Žalobca výzvou zo dňa 06.07.2020 vyzval žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 450,- eur podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa z dôvodu, že Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 21C/2/2016 deklaroval porušenie práv spotrebiteľa v zmysle príslušných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Primerané finančné zadostučinenie žalobca žiadal zaplatiť najneskôr do 10.07.2020.

12. Podľa § 2 písmeno a, b Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa na účely tohto zákona sa rozumie

- a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania,
- b) predávajúcim osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti alebo povolania, alebo osoba konajúca v jej mene alebo na jej účet.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 9 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

13. Súd za stavu, keď predmetom prejednávanej veci bol nárok žalobcu na zaplatenie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v dôsledku skutočnosti, že postupom žalovaného došlo k porušeniu práv žalobcu ako spotrebiteľa vyplývajúcich mu z predpisov na ochranu spotrebiteľa, posudzoval či žalobca má postavenie spotrebiteľa a či si žalobca porušenie práv alebo povinnosti úspešne uplatnil na súde.

13.1. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je ochrana porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.

13.2. Súd posúdil záväzkový právny vzťah žalobcu a žalovaného, vzťah od ktorého žalobca odvodzoval nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, založený zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX uzavretej dňa 20. decembra 2012 ako vzťah spotrebiteľský podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere, čo medzi stranami ani nebolo sporné, spĺňa zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písmeno d) zákona č. 129/2010 Z.z. Žalovaný vystupoval pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako obchodná spoločnosť - právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, keď podľa výpisu z obchodného registra bolo predmetom podnikania žalovaného okrem iného aj poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá so žalobcom ako fyzickou osobou, nepodnikateľom.

13.3. Podmienku úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti na súde žalobcom mal súd za preukázanú právoplatným rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 21C/2/2016-44 zo dňa 3. novembra 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43CoR/8/2017-93 zo dňa 24. augusta 2017.

13.4. Súd pri rozhodovaní o priznaní žalobcom požadovaného finančného zadosťučinenia vyhodnocoval konkrétne okolnosti prejednávanej veci a dospel k záveru, že priznanie finančného zadosťučinenia za žalobcom namietané porušenie jeho práva je dôvodné, nakoľko mal za to, že žalobca preukázal vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie a jeho priznanie považoval súd za primerané vo výške 300,- eur, keď túto výšku finančného zadosťučinenia považoval za primeranú povahu a rozsahu porušenia práv žalobcu a zodpovedajúcu svojmu účelu, teda poskytnutie satisfakcie. Súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že z právoplatného rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 21C/2/2016-44 zo dňa 3. novembra 2016 vyplýva, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv žalobcu ako spotrebiteľa, keď v dôsledku konania žalovaného ako veriteľa došlo vo formulárovej, predtlačenej zmluve k uvedeniu neprijateľnej zmluvnej podmienky, podľa ktorej sa žalobca ako spotrebiteľ zaviazal zaplatiť sumu 322,00 eur ako príslušný poplatok. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku súd označil zmluvnú podmienku uvedenú v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 20. decembra 2012, v ktorej sa žalobca ako spotrebiteľ zaviazal zaplatiť sumu 322,00 eur ako príslušný poplatok, keď táto odplata v danom prípade vo výške 92% ročne bola neporovnateľne vyššia ako úrokové miery ostatných subjektov na finančnom trhu v

rovnakom období, a preto nemôže takéto dojednanie požívať právnu ochranu. Neprijateľné zmluvné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Súd tiež v odôvodnení uviedol, že v zmluve o úvere nebola uvedená ročná percentuálna miera nákladov. Žalobca preukázal, že žalovaný sa dopustil porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, keď preukázal, že v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku bol úspešný, keď Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom č.k. 21C/2/2016-44 zo dňa 3. novembra 2016, právoplatným dňa 02.10.2017, rozhodcovský rozsudok zrušil pre porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa podľa § 40 ods. 1 písm. j) zákona o rozhodcovskom konaní. S ohľadom na uvedené mal súd za preukázané, že žalobca sa úspešne domohol preukázania porušenia jeho práv, čoho následkom bolo zrušenie rozhodcovského rozsudku.

13.5. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že žalobca nepreukázal existenciu ujmy a ani neuviedol akú konkrétnu ujmu utrpel, a teda nie je vôbec možné určiť konkrétne primerané finančné zadosťučinenie, ktoré by slúžilo k reparácii, k zhojeniu, odčineniu vzniknutej ujmy na strane žalobcu, súd uvádza, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje a pre úspešné uplatnenie nároku na primerané zadosťučinenie spotrebiteľovi nevyžaduje, aby žalobca preukázal existenciu konkrétnej ujmy. V tejto súvislosti súd v zhode so žalobcom poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019. Najvyšší súd v odôvodnení uvedeného rozhodnutia uviedol, že aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy, a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Súd navyše poukazuje na tvrdenie žalobcu, ktoré žalovaný nesporeoval a to tvrdenie, že mu vznikla ujma minimálne v psychickej rovine, neprimeranou záťažou spôsobenou rozhodcovským konaním vedeným nezákonne proti spotrebiteľovi, následným ohrozením jeho majetkových pomerov v exekučnom konaní, ktoré po vydaní rozhodcovského rozsudku nasledovalo a tiež konaním pred všeobecným súdom, kde bol spotrebiteľ nútený hájiť svoje porušené práva a domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku a zabezpečenia ochrany svojich práv súdom. Celý zdĺhavý a náročný postup trvajúci roky bol pre žalobcu ako spotrebiteľa nesmiernou psychickou záťažou, ktorá umocňuje vznik a existenciu tohto práva žalobcu.

13.6. Vo vzťahu k námietke žalovaného, priznanie požadovaných finančných prostriedkov/ finančné zadosťučinenie prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak, súd uvádza, že zo zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom uvedené nevyplýva. Podľa už citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom

a osobitnými predpismi zodpovedá. Súd tiež neprihliadol na tvrdenie žalovaného, že predmetné rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie, nakoľko účelom predmetného ustanovenia je jednak odradiť podnikateľov od porušovania práv spotrebiteľa (preventívna funkcia) a potrestať za už dokonané porušenie spotrebiteľských práv (sankčná funkcia). V tomto smere sa súd stotožnil s tvrdením žalobcu, že rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 21C/2/2016 zo dňa 03.11.2016, potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoR/8/2017 zo dňa 24.08.2017 nepredstavovalo žiadnu sankciu pre žalovaného. Predmetným rozsudkom súd deklaroval porušenie žalobcovho práva žalovaným a rozhodol o jeho ochrane spôsobom vyplývajúcim z právnych noriem najmä ustanovenia § 45 ods. 1 písmeno i), j) zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ustanovenia § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a ustanovenia § 9, § 11 zákona č. 129/20210 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka

13.7. K žiadosti žalovaného, aby súd pri rozhodovaní uplatneného práva žalobcu posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa žalobcu a žalovaného a vzal do úvahy, že žalobca sám konal v rámci kontraktačného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom Zmluvy, že bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru súd uvádza v zhode so žalobcom, že žalobca aktívne konal, nakoľko žalovaný sa snažil vymôcť od žalobcu/spotrebiteľa plnenie, ktoré mu podľa spotrebiteľského práva nepatrilo, čo viedlo k vzniku súdneho konania, v ktorom bolo porušenie spotrebiteľovho práva deklarované. Žalovaný mohol vzniku súdneho sporu zabrániť a porušenie práva nedokonáť napr. snahou o uzatvorenie zmiery, mimosúdnu dohodu, čím by k vzniku podmienky úspešného uplatnenia práva na súde nedošlo.

13.8. Žalobca na pojednávaní dňa 19.07.2021 uviedol, že výška primeraného zadostučinenia 450,- eur zodpovedá zhruba 1/5 z uplatneného nároku žalovaným v rozhodcovskom konaní. Podľa rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 12351/14 zo dňa 19. novembra 2014 bol žalobca, v tom konaní v procesnom postavení žalovaný, povinný zaplatiť žalovanému, v tom konaní v procesnom postavení žalobcovi, známy úrok vo výške 26,92 eur, známy úrok z omeškania vo výške 5,82 eur, poplatok vo výške 50,05 eur, úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 50,05 eur od 20.09.2014 do zaplataenia, poplatok za upomienky vo výške 28,- eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 120,58 eur. Na podklade predmetného rozhodcovského rozsudku prebiehalo i exekučné konanie pred Okresným súdom Žiar nad Hronom sp. zn. 1Er/559/2015, v rámci ktorého sa žalovaný domáhal voči žalobcovi jednotlivých plnení, ktoré boli navýšené o trovy exekučného konania. Exekučné konanie trvalo až do právoplatného rozhodnutia súdu o zrušení rozhodcovského rozsudku, kedy bola exekúcia zastavená. V rámci exekúcie došlo k blokácii majetku žalobcu, žalobca nemohol disponovať so svojim majetkom a bolo mu znemožnené zabezpečenie svojich základných potrieb a potrieb rodiny.

13.9. Súd pri rozhodovaní o priznaní žalobcom požadovaného finančného zadostučinenia vyhodnotil konkrétne okolnosti prejednávanej veci a dospel k záveru, že priznanie finančného zadostučinenia za žalobcom namietané porušenie jeho práva je dôvodné vo výške 300,- eur, nakoľko jeho priznanie v uvedenej výške je primerané povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu a zodpovedá svojmu účelu, teda poskytnutiu satisfakcie. V prejednávanej veci možno konštatovať, že zo strany spotrebiteľa právo na priznanie primeraného finančného zadostučinenia vyplýva zo splnenia všetkých podmienok na priznanie požadovaného nároku v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď žalobca má postavenie spotrebiteľa, zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo zákona o ochrane spotrebiteľa alebo z osobitných predpisov, spotrebiteľ si úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti a právo na primerané finančné zadostučinenie mu prináleží od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Súd vzal do úvahy žalobcom uvádzané dôvody, ktorými odôvodňoval primeranosť ním uplatnenej výšky finančného zadostučinenia, vzal do úvahy, že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na začiatku zmluvného vzťahu, čo vyústilo do ďalších zbytočných a časovo aj psychicky náročných konaní pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom. Súd však mal za to, že suma primeraného finančného zadostučinenia vo výške 300,- eur je primeraná a to aj s prihliadnutím na to, že na podklade rozhodcovského rozsudku sa žalovaný snažil od žalobcu vymôcť sumu spolu vo výške 243,53 eur (známy úrok vo výške 26,92 eur, známy úrok z omeškania vo výške 5,82 eur, poplatok vo výške 50,05 eur, úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 50,05 eur od 20.09.2014 do zaplataenia po vyčíslení do 02.10.2017 v sume 12,16 eur, poplatok za upomienky vo výške 28,- eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 120,58 eur). Žalobca utrpel ujmu minimálne v psychickej rovine a to neprimeranou záťažou spôsobenou nezákonným postupom veriteľa, ktorý mu predložil zmluvu o spotrebiteľskom úvere v rozpore so zákonom, zneužil svoje silnejšie postavenie a zahájil proti nemu rozhodcovské konanie a na základe nulitného rozhodcovského rozsudku zahájil

i exekučné konanie, v dôsledku ktorého došlo k blokácii majetku žalobcu, čo bolo spôsobilé narušiť ekonomickú a majetkovú stabilitu žalobcu.

14. Sumarizáciou uvedeného mal súd za to, že žalobca preukázal dôvodnosť uplatneného nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, a preto súd žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 300,- eur a vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol.

15. Žalobca pred predbežným prejednaním sporu a začatím prvého pojednávania vo veci na pojednávaní konanom dňa 19.07.2021 vzal žalobu v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% zo sumy 450,- eur od 11.07.2020 do zaplatenia späť.

16. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku žalobca môže vziať žalobu späť.

Podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzátí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

Podľa § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

Podľa § 146 ods. 2 Civilného sporového poriadku súhlas žalovaného je potrebný vždy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

17. Žaloba v časti o zaplatenie príslušenstva bola žalobcom vzatá späť pred predbežným prejednaním sporu a pojednávaním a nie sú splnené podmienky ustanovenia § 146 ods. 2 Civilného sporového poriadku, súd preto s poukazom na § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% zo sumy 450,- eur od 11.07.2020 do zaplatenia zastavil.

18. Podľa § 251 Civilného sporového poriadku trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu v konaní

Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, teda podľa úspešnosti žalobcu v spore a priznal úspešnému žalobcovi v konaní voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania súd podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným rozhodnutím.

19.1. Zásadu úspechu vo veci (§ 255 Civilného sporového poriadku) súd uplatní i na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nakoľko nemožno žalobcu totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobcu v predmetnej veci bolo nevyhnutné považovať za plne procesne úspešnú sporovú stranu, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu. Na základe uvedeného, v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% a to z prisúdenej sumy zadosťučinenia vo výške 300,- eur.

19.2. K náhrade trov konania v súvislosti so zastavením konania v časti príslušenstva súd uvádza, že i keď žalobca vzal žalobu voči žalovanému späť v tejto časti bez uvedenia dôvodu, a teda zastavenie konania procesne zaviniť žalobca, súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania tento neúspech žalobcu nezohľadnil, nakoľko išlo o nepatrný neúspech, keď úroky z omeškania vo výške 5% zo sumy 450,- eur od 11.07.2020 do 19.07.2021 t.j. do späťvzatia žaloby, po vyčíslení predstavovali len sumu 23,05 eur.

19.3. O výške náhrady trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím.

20. Podľa § 2 ods. 2 Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný alebo odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Túto povinnosť však žalovaný alebo odporca nemá v konaní o rozvod manželstva, o určenie neplatnosti alebo o určenie neexistencie manželstva, ak súd tak rozhodne alebo ak uloží náhradu trov konania poplatníkovi, a v konaní pred správnym súdom.

21. Žalobca bol v konaní od platenia súdneho poplatku oslobodený podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písmeno v) Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších zmien a doplnkov a žalovaný od poplatku oslobodený nebol. Súd v konaní žalobe žalobcu vyhovel, a preto súd s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanú žalobu vo výške 18,- eur. Súdny poplatok 18,- eur predstavuje 6% zo sumy 300,00 eur.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I, písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolacie dôvody).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

V prípade, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.